

Tiesas (virspalāta) 2022. gada 1. augusta spriedums (*Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem* (Nīderlandes Karaliste) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – I, S/*Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*

(Lieta C-19/21) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (ES) Nr. 604/2013 – Kritēriji un mehānismi, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu – 8. panta 2. punkts un 27. panta 1. punkts – Nepilngadīgais bez pavadības, kura radnieks likumīgi atrodas citā dalībvalstī – Šīs dalībvalsts noraidīts pieprasījums uzņemt šo nepilngadīgo – Minētā nepilngadīgā vai radnieka tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli pret noraidījuma lēmumu – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7., 24. un 47. pants – Bērna interešu prioritāte)

(2022/C 408/16)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Pamatlietas puses

Prasītāji: I, S

Atbildētājs: *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*

Rezolutīvā daļa

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 27. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7., 24. un 47. pantu,

ir jāinterpretē tādējādi, ka:

dalībvalstij, kurai uz šīs regulas 8. panta 2. punkta pamata iesniegts uzņemšanas pieprasījums, tiesības celt prasību tiesā par tās atteikuma lēmumu jāpiešķir nepilngadīgajam bez pavadības – minētās regulas 2. panta j) punkta izpratnē –, kurš pieprasa starptautisko aizsardzību, bet ne šī nepilngadīgā radniekam šīs pašas regulas 2. panta h) punkta izpratnē.

⁽¹⁾ OV C 128, 12.4.2021.

Tiesas (devītā palāta) 2022. gada 8. septembra spriedums (*Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie* (Polija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – E.K., S.K./D.B.P. (C-80/21), un B.S., W.S./M. (C-81/21), un B.S., Ł.S./M. (C-82/21)

(Apvienotās lietas C-80/21) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 93/13/EEK – Negodīgi noteikumi patērētāju līgumos – 6. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts – Hipotekārā kredīta līgumi – Noteikuma negodīguma konstatēšanas sekas – Noilgums – Efektivitātes princips)

(2022/C 408/17)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

Pamatlietas puses

Prasītāji: E.K., S.K. (C-80/21), B.S., W.S. (C-81/21), B.S., Ļ.S. (C-82/21)

Atbildētāji: D.B.P. (C-80/21), M. (C-81/21), M. (C-82/21)

Rezolutīvā daļa

- 1) Padomes Direktīvas 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 6. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka:

tiem ir pretrunā tāda valsts judikatūra, saskaņā ar kuru valsts tiesa var konstatēt nevis visa starp patērētāju un pārdevēja vai piegādātāja noslēgta līguma noteikuma negodīgumu, bet gan tikai tā elementus, kas tam piešķir negodīgumu, un tāpēc šis noteikums pēc šādu elementu svītrosanas daļēji paliek spēkā, ja šādas svītrosanas rezultātā ir labots minētā noteikuma saturs, aizskarot tā būtību, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

- 2) Direktīvas 93/13 6. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka:

tāda valsts judikatūra, saskaņā ar kuru valsts tiesa, konstatējusi starp patērētāju un pārdevēju vai piegādātāju noslēgtā līgumā ietverta negodīga noteikuma spēkā neesamību, kura neizraisa šī līguma spēkā neesamību kopumā, šo noteikumu var aizstāt ar dispozitīvu valsts tiesību normu.

- 3) Direktīvas 93/13 6. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka:

tiem pretrunā ir tāda valsts judikatūra, saskaņā ar kuru valsts tiesa pēc tam, kad tā ir konstatējusi patērētāja un pārdevēja vai piegādātāja noslēgtajā līgumā ietvertā negodīga noteikuma spēkā neesamību, kurš izraisa šī līguma spēkā neesamību kopumā, atcelto noteikumu var aizstāt vai nu ar pušu gribas interpretāciju, lai novērstu minētā līguma atzīšanu par spēkā neesošu, vai arī ar dispozitīvu valsts tiesību normu, lai gan patērētājs bija informēts par šī paša līguma spēkā neesamības sekām un tās akceptējis.

- 4) Direktīva 93/13, skatot to efektivitātes principa gaismā,

ir jāinterpretē tādējādi, ka:

tai ir pretrunā tāda valsts judikatūra, saskaņā ar kuru patērētāja prasības, kuras mērķis ir panākt, ka tiek atmaksātas summas, kas pārdevējam vai piegādātājam ir nepamatoti samaksātas, izpildot negodīgu noteikumu, kurš ietverts kredītlīgumā, desmit gadu noilguma termiņš sākas katra šī patērētāja veiktā izpildījuma datumā, pat ja šis pēdējais minētais šajā datumā pats nav varējis novērtēt līguma noteikuma negodīgumu vai tam nebija zināms par minētā noteikuma negodīgumu, un neņemot vērā, ka šim līgumam bija atmaksas termiņš, šajā gadījumā – 30 gadi, kas krietni pārsniedz likumisko desmit gadu noilguma termiņu.

(¹) OV C 242, 21.6.2021.